

SAMANTHA SOTTO YAMBAO

The background of the cover features a silhouette of a steam locomotive and its train crossing a long bridge with many arches. The sky is a gradient of blue and teal, while the landscape below the bridge is a vibrant, multi-colored gradient of orange, yellow, and purple, suggesting a sunset or sunrise. The title is written in white serif font, with 'De' in a smaller, cursive script.

De
trein van
verloren
zielen

Een magische roman over de zoektocht naar
doel, liefde en nieuwe kansen

‘Wie mogen er mee met de Trein van Verloren Zielen?’

Hiraya Sia

Sommige namen wegen zwaarder dan andere. Maar het kleine, prematuur geboren meisje was al gewogen voordat ze een naam kreeg en dus was haar officiële gewicht slechts iets meer dan twee kilo.

Ondanks, of misschien wel dankzij haar kleine lijfje wist ze het personeel van de ic neonatologie volledig om haar kleine vingertjes te winden. Mary Beth, een nachtverpleegkundige, vond het heerlijk om een oud, naamloos wiegeliedje voor haar te neuriën, hetzelfde melodietje dat haar moeder voor haar had geneuried en zij op haar beurt voor haar dochter. Het zoette de lucht met de geur van gesuikerde amandel en vanille en vulde het meisje als warme melk, omdat er een woordeloze wens in schuilging die elk hart, hoe nietig ook, begreep.

Leven, ademen, zijn.

Het meisje deed haar best de stem die haar avonden vulde, niet teleur te stellen. Het lied was haar hele wereld en ze wilde het dicht bij zich houden. Toen ze eenmaal begreep hoe ze haar vingertjes moest bewegen, omklemde ze de eeltige hand van degene met de neuriënde stem zo stevig als ze kon. Mary

Beth had nog nooit zo'n onverzettelijke grip gevoeld. Dit meisje, dacht ze, moest leren los te laten.

Die kracht kwam het meisje goed van pas op de dag waarop ze werd gedoopt en ze, tegelijk met haar naam, het volle gewicht van de hoop van haar ouders kreeg toebedeeld. De meeste mensen zoeken hun leven lang naar zingeving, maar dit meisje kreeg een kant-en-klaar doel aangereikt. Haar naam bevatte slechts één opdracht: red het leven van je broer. In het onwaarschijnlijke geval dat ze ooit haar doel zou vergeten, dan herinnerde haar naam haar onvermijdelijk aan de opdracht waarvoor ze was verwekt.

Haar vader, dr. Jason Sia, hoogleraar taalkunde, had haar naam, Hiraya, gekozen, een oud Austronesisch woord dat meestal vertaald wordt met 'verbeeldingskracht'. De eigenlijke betekenis was veel complexer. Hiraya stond voor het vermogen van de geest om dat wat niet bestond werkelijkheid te maken. De professor kon geen naam bedenken die beter bij zijn dochter paste. Hiraya vertegenwoordigde een wanhopige wens. Een droom die uitkwam. De enige kans voor hem en zijn vrouw Cristina om het leven van hun oudste kind te redden.

Hun zoon, Jace Sia, zou enig kind blijven, ware het niet dat zijn bloedziekte, *thalassemie major*, andere plannen had. Nog voor zijn vierde verjaardag had hij al ruim zeventig bloedtransfusies gehad en tenzij zijn ouders een genetisch identieke beenmergdonor voor hem vonden, zouden er nog meer volgen.

Hiraya stelde hen niet teleur. Toen ze ouder werd grapte ze dat haar naam slechts een aardigere manier was om te zeggen dat ze gemaakt was voor reserveonderdelen. Haar ouders stelden haar humor niet op prijs en hielden chips, koekjes en frisdrank ver bij haar vandaan. Haar moeder vulde haar lunchtrommeltje met appels, volkoren crackers en magere

kaas, samen met roze post-its die haar eraan moesten herinneren haar eten niet voor snoep te ruilen. Ze moest immers op alles voorbereid zijn, mocht Jace een stukje van haar lever nodig hebben. Of enig ander deel van haar lichaam dat hij harder nodig had dan zij.

Maar Hiraya vond alles prima: er bestond geen betere koekjesdief dan Jace en hij had net zo veel pret als zij wanneer ze midden in de nacht in haar kast zaten te genieten van de buit. Hun kruimeltjeslach herinnerde haar aan dat oude slaapliedje dat zich in haar had genesteld en zelfs leidde tot nieuwe melodietjes. Zodra Hiraya kon schrijven, gaf ze haar melodieën namen, die ze opschreef om te voorkomen dat haar hoofd ontplofte. Sommige liedjes roken naar de lente, andere naar versgebakken brood. Haar lievelingsliedjes lagen op haar tong als klaverhoning. Alle liedjes, hoe verschillend ook, stonden voor dezelfde wens.

Leven, ademen, zijn.

Jason en Cristina maakten zich niet al te druk over de tijd die Hiraya spendeerde aan het omzetten van haar gedachten in muziek, het tokkelen op haar glanzende, met stickers geplakte gitaar of het vullen van paarse schriften met liedjes. Ze was nog jong en had zeeën van tijd om net als haar broer een echte droom na te jagen. Niemand twijfelde eraan dat Jace een uitstekende oncoloog zou worden, maar muziek was een veel te glibberige droom, veel te groot ook, voor de kleine handjes van hun dochter. Hiraya zou moeten leren dat haar liedjes haar hooguit naar een uithoek en naar teleurstelling zouden leiden. Jason en Cristina prezen zich gelukkig dat ze zich wat dat betreft over Jace geen zorgen hoefden te maken.

Tenminste, niet tot aan de nacht waarin al hun dromen uit zijn koude, krachteloze handen tuimelden.

★★★

Quentin Chen Philips jr.

Een dag nadat zijn vader, Quentin Philips sr., zichzelf van het leven beroofde, stond de dertienjarige Quentin jr. erop voortaan met ‘Q’ aangesproken te worden. Zijn moeder, Connie Chen Philips, had al reden genoeg om te huilen. Liegen over de dood van haar man was al bijna onmogelijk. Zichzelf wijsmaken dat het een ongeluk was geweest, was nog veel lastiger. De enige troost die haar enige zoon haar kon bieden, was voorkomen dat zij, telkens wanneer ze hem riep om aan tafel te komen, de naam van haar overleden echtgenoot moest uitspreken.

Aan zijn ogen kon hij echter niets veranderen.

Hoewel Q qua uiterlijk het meest op zijn moeder leek, hadden zijn irissen de kleur van die van zijn vader, de troosteloze kleur van een grauwe lucht. Q vond het vreselijk dat ze zo’n opvallende plek innamen in zijn gezicht en hem op een mislukking deden lijken. Toen Quentin sr. stierf, ontdekte Q dat grijze ogen ook een voordeel hadden: ze camouflerden zijn donkere dagen en de meeste tinten verdriet. Terwijl hij weinig losliet over zijn eigen pijn, zorgde hij er wel voor dat de portretten van zijn klanten de hele waarheid vertelden. Zijn vaders zelfdoding was voor Q een complete verrassing geweest en hij weigerde ooit nog zo belogen te worden. Vooral van glimlachjes moest hij niets hebben.

Glimlachjes waren zeer bedrieglijk en leidden tot prachtige open wonden. Op het gezicht van Quentin sr. had elke dag, tot de dag van zijn dood, een stralende lach geplakt gezeten, tot dat niet meer zo was. Q’s schilderijen waren het tegenovergestelde en lieten alles zien wat zijn klanten probeerden te verbergen. Gezien het bedrag dat ze voor zijn werken neerlegden, deed Q zijn best hun waar voor hun geld te bieden, ongeacht hoeveel of hoe hard ze klaagden. Als puntje

bij paaltje kwam was de geschatte waarde van hun portret belangrijker dan hun trots. Schaarste drijft de prijzen op en er was immers niets beperkter dan de tijd die Q nog had om te schilderen.

Q stond in de deuropening van zijn thuisstudio en keek met het beetje zicht dat hij nog had om zich heen. Zijn degeneratieve oogziekte had zijn zicht beperkt tot een tunnel ter grootte van een speldenprik, maar zijn huis was de plek waar zijn geheugen de enige wandelstok was die hij nodig had.

Hij zou deze plek, vol met de geur van geslepen potloden, verf en zonneschijn, gaan missen. Hij had het appartement gekocht vanwege de grote ramen en het om dezelfde reden ook weer verkocht. De zon voelen op zijn lichaam zonder het licht te kunnen zien, verkilde hem zelfs op de heetste dagen. Leeg voelde de studio zelfs nog killer aan.

Zijn materialen en voorraden had hij al weggegeven en zijn manager had alle schilderijen op één na al opgehaald voor zijn laatste tentoonstelling. Alsof er niets aan zijn zicht mankeerde, liep Q over de versleten, met verfspatten bedekte houten vloer naar het kleine schilderij dat op een ezel in het midden van het atelier stond. Misschien had hij meer voor zijn appartement kunnen krijgen als hij de moeite had genomen tijdens het schilderen de hardhouten vloer te bedekken met een spatkleed, maar hij was altijd veel te gehaast geweest om zich daar druk over te maken.

Bovendien hadden de schildersessies voor zijn allerlaatste expositie nooit lang geduurd – dat was de grootste uitdaging bij het schilderen van een vrouw die alleen in zijn dromen bestond. Als hij 's ochtends wakker werd, resteerden nog hooguit wat fragmentjes van haar: de boog van een lip, het puntje van een neus, de schaduw in de holte van een sleutelbeen.

Hoe hard Q ook zijn best deed, het wilde maar niet lukken voldoende details te onthouden om haar gezicht mee

in elkaar te zetten. Het lied dat door zijn dromen zweefde, dezelfde melodie die zijn nachten had gevuld sinds hij een jongen was, vergat hij echter nooit. Het was bij hem als hij sliep, sijnpelde door in zijn dagen en verkondigde zijn boodschap als een plaat die blijft hangen.

Leven, ademen, zijn.

Leven met de vrede die het lied predikte, was echter lastig te verwezenlijken. Door zijn zeer beperkte zicht leek schilderen op het korreltje voor korreltje opwerpen van een zandstrand. Maar omdat de denkbeeldige vrouw het laatste model was dat ooit voor hem zou poseren, zou hij voor haar komen opdagen zolang zij hetzelfde deed voor hem.

Spikkeltje voor spikkeltje ving hij wat hij kon, en op zo'n moment, als al zijn energie en aandacht door het puntje van zijn penseel stroomden, kon hij zijn boosheid niet de overhand laten krijgen. Altijd boos zijn was vermoeiend. Toch was hij liever kwaad over het verlies van zijn gezichtsvermogen dan dat hij ging zitten jammeren over het verlies van zijn dromen. Tranen verstikten je. Woede hield je in leven. Boosheid had zuurstof nodig voor het aanwakkeren van de vlammen.

Q ging met zijn vingertoppen over zijn laatste werk. Het moest het linkeroog van de vrouw voorstellen, maar vanwege tijdnood had hij het niet afgekregen. En dus moest hij maar vertrouwen op zijn manager, die had gezegd dat, ook al was het stuk niet af, het toch goed genoeg was. De expositie zou vanavond openen en hij moest dit werk er nog naartoe brengen. Het zou zonde zijn als dit schilderij er niet tussen zou hangen, aangezien het perfect paste in het thema van de expositie.

Onaf.

*Een stille veiling van de laatste werken van Q Chen Philips jr.
De opbrengst zal ten goede komen aan onderzoek naar blindheid.*
Q haalde het schilderij van de ezel en wikkelde het in

inpakpapier. Er was geen tijd meer om het te laten inlijsten, maar dat gaf niet. Lijsten waren deuropeningen naar de waarheid van de schilder en dit stuk bood alleen zicht op het einde van een droom. Zijn weldoeners zouden hooguit denken dat dit het zoveelste werk was waarin hij had gebroken met de regels, net als bij de zwermen verschroeide motten, waarvan hij met klem ontkende dat hij ze door de hele stad op muren had gespoten.

‘Waar kan ik instappen in de Trein van Verloren Zielen?’

Raya

Het was exact tien jaar geleden dat Raya aan het ziekenhuisbed van Jace had gezeten met zijn verbonden hand in de hare. (Ze gebruikte niet langer de naam Hiraya, maar die stond nog wel op het naamplaatje van de medische faculteit, waar ze in haar eerste jaar zat.) Ze had harder in de vingers van haar broer geknepen dan de bedoeling was, omdat ze zeker wist dat hij, als ze hem maar stevig genoeg vasthield, zou blijven. Hun ouders stonden bij het voeteneind, niet in staat om te praten of te huilen. Ze hadden zich gewapend tegen de wrede gevolgen van zijn ziekte, maar niet kunnen voorzien dat hun tienerzoon hersendood verklaard zou worden vanwege een dronken chauffeur in een rode pick-up, slechts enkele straten verwijderd van hun huis. Dat was echter maar het halve verhaal van wat er die nacht was gebeurd.

De andere helft hing boven Raya's hoofd, wachtend in de steriele lucht van de ziekenhuiskamer, een geheim dat alleen zij kende.

Raya keek strak naar het verbonden gezicht van Jace, in de wetenschap dat elke ademteug die de blinkende machines in hem pompten elke fractie betekenis uit haar botten trok. Ze

vermaalde haar schuld tussen haar tanden, telde de laatste seconden dat ze zichzelf nog ‘Hiraya’ kon noemen. Het stoorde haar om herinnerd te worden aan wat ze was geworden: een overbodige wens. Een verzameling nutteloze reserveonderdelen. Ze had maar één doel gehad. En dat was er niet meer.

Ze had Jace’ hand steviger vastgehouden dan ze ooit iets had vastgehouden. Mary Beth had gelijk gehad over de kracht van haar grip.

Toen Raya zich die avond haastte om haar trein naar huis te halen, hield ze de hengsels van de uitpuilende draagtas die over haar schouder hing stevig vast. De blauwe tas was gemaakt van afval uit de oceaan en glansde als de zee. Raya vond het geen probleem om toe te geven dat ze jaloers was op de tas: de plastic flessen waarvan hij was gemaakt, hadden de kans gekregen nog een keer nieuw te zijn.

Ze was vijftientig en mopperde dat haar botten even hard kraakten als de trap treden naar haar op de zesde verdieping gelegen appartement in een gebouw zonder lift. Ze hoefde geen arts te zijn om te weten dat haar dieet van chocoladerepen, gummibeertjes en energiedrankjes haar geen goed deed. Maar als suikers en cafeïne haar wakker konden houden tijdens de laatste vier jaar van haar studie geneeskunde, dan moesten diabetes, osteoporose en nierfalen maar zolang in de wachtruimte plaatsnemen en oude tijdschriften doorbladeren totdat zij klaar voor hen was.

Een man botste tegen haar tas en holde verder. Raya verontschuldigde zich terwijl ze eigenlijk had willen vloeken. Sorry zeggen en glimlachen waren standaardreacties in een leven dat volledig op de automatische piloot draaide. Ze waren nuttig, maar soms vulden ze haar mond met as. Met een zuur lachje op haar gezicht controleerde ze snel haar bezittingen. Een gebutste laptop, een studieboek vol ezelsoeren, een klapper met haar anatomie-aantekeningen, en een paars schriftje dat

nauwelijks zichtbaar was tussen de wirwar van ultrabewerkte snacks die de naam voedsel niet waard waren.

Voor zover ze kon zien, was alles er nog. Haar geüpccyclede draagtas vond het nog steeds moeilijk om haar gedowncyclede droom te herbergen. Raya wist dat ze als arts nog niet eens half zo goed zou worden als haar broer had kunnen zijn, maar vasthouden aan de helft van een droom was nog altijd beter dan een dode droom loslaten.

Raya hing de draagtas over haar andere schouder, ook al maakte dat geen verschil – onzichtbare lasten bleven minstens twee keer zo zwaar als lasten die je kon zien. Ze hevelde hem weer over naar haar pijnlijke, andere schouder. Haar huid verwelkomde hem met een onhoorbare zucht, alsof die de bekende pijn had gemist. Na verloop van tijd vergat het lichaam het verschil tussen dat wat het had geleerd te verdragen en dat wat het verlichting bracht.

De wind joeg door de metrobus en bracht Raya's net lavendelkleurig geverfde haren in de war. Ze schoof een elastiekje van haar pols en bond haar haar in een slordige staart. Het fluorescerende, blauwe bandje had perfect gepast bij haar vorige haarkleur, maar vloekte met het lichte paars. Ze prentte zich in het te vervangen. Ook al verfde ze haar haar nooit twee keer in dezelfde kleur, ze kon haar oude haarelastiekjes nooit weggooien. De regenboog van gepensioneerd elastiekjes in haar la groeide elk jaar, altijd net voor Jace's sterfdag. Raya bleef erbij dat dat toeval was, net zoals ze koppig bleef ontkennen dat veranderen van uiterlijk de enige manier was waarop ze het nog kon verdragen in de spiegel te kijken. Maar vandaag deed ze haar best om ondanks haar nieuwe haarkleur haar eigen reflectie te vermijden. De lavendelkleur deed haar alleen maar denken aan Claire, een lijk met dezelfde haarkleur.

Het lijk heette niet echt Claire. Volgens protocol waren de lichamen die aan Raya's walgelijke anatomieles gedoneerd

werden anoniem. Het lijk een naam geven was niet haar idee geweest, maar ze vond het ook niet de moeite waard er iets van te zeggen. Voor het eerst een lichaam uit elkaar halen was gewoon iets wat moest gebeuren, net als de was doen of haar aantekeningen ordenen. Gevoelloosheid was het enige voordeel van leven in de holte van het leven van iemand anders en Raya maakte daar ten volle gebruik van. Tijdens de les kwam het goed van pas toen ze met vaste hand de zwarte lijkzak openritste waarin Claire lag.

Ingevallen oogkassen. Asgrauwe huid. Paars haar. Het lichaam van de oudere vrouw was net zo koud en levenloos als de rest van de laboratoriuminventaris. Raya kreunde inwendig toen haar medestudenten besloten dat het passend was het lijk te bedanken voordat ze het in stukken sneden. Niemand leek zich ervan bewust dat het lichaam op de roestvrijstalen tafel hen niet kon horen. Niets aan het lijk leefde nog. Terwijl Raya naar het dode lichaam keek, bedacht ze dat alleen lege bolsters andere lege bolsters zagen voor wat ze waren.

Bedankt, Claire. Raya liet de eenlettergrepige klank als een zielloze formaliteit van haar tong glijden. Ze keek naar het lijk en verlegde haar gewicht naar haar andere voet. Het gezicht bleef even ingevallen, stijf en grijs als voor de doop. Het een naam geven had niets veranderd.

Opeens begon alles in Raya te kolken en te schuimen.

Tussen haar tanden ontsnapte een teug lucht zo scherp als de waarheid die als een visgraat achter haar amandelen bleef haken. Ze schraapte een paar keer haar keel, maar kreeg hem niet los en dus dwong ze zichzelf om de realiteit rauw door te slikken: namen waren geen bezweringsformules die werden uitgesproken over degenen die ze kregen, maar beheksten juist hen die ze uitspraken. Terwijl Raya's ogen nog steeds een dood lichaam zagen, zag haar geest alleen nog maar de vrouw die had geleefd.

Welkom aan boord van de Trein van Verloren Zielen.
Bestemming onbekend. Tussenstops uitgesloten.
Alleen instappen als je niet meer weet waarheen.

Raya heeft het gevoel dat haar leven stilstaat. Ooit wilde ze songwriter worden, maar na de dood van haar broer gaf ze die droom op. Sindsdien raast haar leven doelloos door. Tot de Trein van Verloren Zielen voor haar opdoemt: een magische trein die alleen verschijnt aan mensen die hun levensdoel zijn kwijtgeraakt.

Aan boord ontmoet ze Q, een charmante schilder die net als zij de weg kwijt is. Samen reizen ze door wonderlijke wagons: van een weiland waar passagiers op waterlelies picknicken tot een bar waar kwallen en walvissen door roze wolken zwemmen. Terwijl de trein voortsnel, moet Raya de ultieme vraag onder ogen komen: waar hoort ze werkelijk thuis? En kan deze trein haar daarheen brengen?

SAMANTHA SOTTO YAMBAO is professioneel dagdromer, tijdreiziger in spe en schrijver van speculatieve fictie. *De trein van verloren zielen* is haar tweede roman die in het Nederlands verschijnt, na haar internationale bestseller *Water Moon*.

NUR 302

9 789023 964650